

troet, at Nogen kunde anke derover. Den ærede Forespørger spurgte, hvad jeg havde tænkt mig, naar der indkom Ansøgninger, hvorpaa der ikke fandtes saadanne Erklæringer. Jeg maa dertil svare, at jeg tænker mig ikke, at man indsender Ansøgninger uden de omhandlede Erklæringer; jeg er berettiget til at forudsætte, at det, som Ministeriet har foreskrevet, vil blive efterkommet, og at altsaa de paagjældende Skolelærere ville indsende deres Ansøgninger gjennem deres nærmeste Foresatte. Den ærede Forespørger gaaer ud fra, at det skulde kunne blive noget Almindeligt at tilfidsætte, hvad der er foreskrevet, men det troer jeg ikke; skulde imidlertid det Tilfælde indtræffe, er det min Mening, at Skoledirektionen ikke er berettiget til at tilbageholde nogen af de indkomne Ansøgninger; jeg troer, at de maae sende dem alle til den vedkommende Kommunalbestyrelse; men nu ville Skoledirektionerne, som ubentvivl med Ministeriet anerkjende hvor vigtigt det er, at den af mig nævnte Fremgangsmaade bruges ved Valget af en af de tre Indstillede, naturligviis væsentlig tage Hensyn til, hvorvidt Paalægget er efterkommet. Den ærede Forespørger gaaer vidt i sine Forsudsætninger, idet han antager, at en Kommunalbestyrelse skulde foretrække netop saadanne Skolelærere, om hvem man ikke havde nogen Erklæring fra deres nærmeste Foresatte. Ja, det kunde jo være, at en Kommunalbestyrelse satte Priis paa en saadan Fremgangsmaade og sagde: Naar vi vide, hvorledes deres nærmeste Foresatte dømme om dem, saa kunne vi ikke indstille dem, naar vi derimod ikke vide det, saa kunne vi nok indstille dem; dette Tilfælde kan maaskee indtræde, og da vil den paagjældende Skoledirektion have at overveie, hvorledes den bør stille sig, men jeg skal ogsaa gjerne høre min Mening derom. Derfor Indstillingen iøvrigt virkelig fandtes begrundet med Hensyn til alle Punkter, saa vilde Skoledirektionen — antager jeg — indlede en Brevveksling angaaende den Mand, som den troede burde foretrækkes af de tre Indstillede, eller ogsaa vilde Skoledirektionen henvende sig til Ministeriet og spørge, hvorledes den havde at gaae frem i dette Tilfælde; — saaledes vilde Sagen formodentlig stille sig. Man kunde jo

Ogsaa forlange de manglende Oplysninger hos de Vedkommende, og derpaa give Sogneforstanderskabet Leilighed til paany at høre sig om Sagen, eller ogsaa forlange en heel ny Indstilling. Det virkelige Liv frembyder saa mange forskjellige Tilfælde, at det er vanskeligt udlømmende at behandle dem og forud at sige, hvorledes man rettest bør gaae frem i hvert enkelt. Men saa meget har Erfaringen lært mig, at jeg troer at kunne sige, det er uforvarsligt at foretrække en Ansøgning, uden at Vedkommendes nærmeste Foresatte have havt Leilighed til at høre sig derom; Forordningen af 1820 maa i den Henseende siges at være stemmende med god administrativ Ordning, og jeg har deri fundet en fuldkommen Berettigelse til at mene, at naar først Opmærksomheden var bleven henvendt paa dette Punkt, saa vilde jeg ikke have opfyldt min Pligt, naar jeg ikke havde raadet Bod paa den mangelfulde Opfattelse deraf. Jeg skal endnu omtale et Punkt, nemlig hvorvidt Sogneforstanderskabet er berettiget til at fremvise en Erklæring, som det ikke har modtaget gjennem Ansøgeren selv. I denne Henseende haaber jeg, at Sogneforstanderskaberne, efter at have erholdt Indstillingsret, tillige ville være sig det Ansvar bevidst, som følger dermed, og jeg troer derfor, at enhver Sogneforstander, naar han seer, at ingen Skade kan bevirkes, og Erklæringen ikke kan siges at være en saadan fortrolig Meddelelse, hvis Fremviisning kunde berede Nogen Ulempe, da vil lade den Paagjældende blive bekendt med den; men iøvrigt er det Noget, som maa beroe paa Enhvers Skjøn, om han tilfidsætter den Skjønsmhed, som paahviler ham, eller ikke; men om det end, som den ærede Rigsdagsmand vil indrømme, kan finde Sted, at et Medlem af Sogneforstanderskabet ikke er i Besiddelse af en saadan Skjønsmhed, saa vil det dog ikke kunne have noget retsligt Ansvar tilfølgende, at han gjør vedkommende Ansøger bekendt med en sliq Erklæring.

J. N. Hansen: Den ærede Minister støtter sig altsaa til Forordningen af 1820; men det har meget forundret mig, at den ærede Minister da ikke i sit Cirkulære har sagt det. Han har deri indlagt sig paa en Motivering —